

това знаемъ, че на другиятъ день слѣдъ обѣдъ, когато щѣхми да си тръгваме и отидохми да са прѣдставимъ пакъ прѣдъ старецитѣ, намѣрихми още много по голѣма навалица и той нетрѣстанно съ сжщата кротость, съ сжщото търпѣние и снисхождение да поучава и наставлява. Въ таквъзъ положение на два пѣти намѣрвахми св. старецъ въ кѣщи, и онуй стадо, което не е видѣло въ истинското значение пастирь и народенъ владика, нъ хищници фанариоти, обладаю отъ намилителни чувства, винушени отъ неисказанна радость, да си е отправило очитѣ и сичкото внимание къмъ добриятъ си пастирь, готовъ да жертвува всичко за спасение на стадото си.

А пакъ за въ черква, не питай, тя бѣше пълна пълпеничка отъ множество народъ, който, като не можаше да са побере вътрѣ, стояше и на дворѣтъ. Сѣкой отъ народѣтъ съ нетърпѣние желаяше да са доближи да види по отблизу народниятъ си пастирь; сѣкой втренилъ очи въ него; сѣкой са счита за честитъ и снабденъ съ нѣкакъвъ небесенъ даръ поне, ако можаше да са допрѣ до кражтъ на дрехата му. Това послѣднето заблѣжихъ азъ особенно, кога владиката обикаляше черквата въ врѣме на освятяванieto ѝ. Слѣдъ Евангелието, кога владиката проповѣдаше, видѣхъ мнозина, особенно старцитѣ да плачатъ. Кой знае какво чувство ки е обладавало и възбуждало на това?! Отъ тѣхнитѣ чувствования азъ само това усѣгихъ, кога чувахъ нѣкои да са провикватъ: „благодаримъ та Боже, живи бѣхми да видимъ Българинъ владика, който да ни чете и да ни казва по нашенски.“ Тѣзи думи тѣ сж исказвали и прѣдъ самий владика, кога сж доближавали да му цѣлуватъ рѣка.

Не е ли доволна тѣзи прѣданность и на най проститѣ селени къмъ нашата Екзархия и къмъ нашитѣ народни пастири да разубѣди Фанариотитѣ отъ тѣхнитѣ народни съображения и глупави блнувания за да подчинятъ пакъ подѣ